

- עלי מרפא
- שערי הגלילון
- יין הנגבי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טעם גן עדן
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה
- בא יבא ברינה
- שיחה ישירה
- ליקוט מדברי מוהר"ת על הקיבוץ ברה"ה
- להמליך את השי"ת
- 40 שנות ניסופין
- התורה הזמנית:
- בידור הנפש ע"י אזמרה
- למצוא נקודת חיבור
- ידום ושתוק
- כי יפלא ממך
- דוד לדור ישבח מעשיך
- זמן חדש'
- המוזג והמאורר בשבת

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

בא יבא ברינה על ראש השנה

ב"ה יום ג' ראה ת"ד לט"ק:

ימים הנוראים הקדושים ממשמשים לבוא וצריך למשפש במעשיו, ולבקש ולדרש ולחקור דרך להתשובה כל אחד ממקום אשר הוא שם. ואין פחטי אלא בפה. וגם לזה צריך סיקתא דשמיא. וצריך להתחזק בצונות וחסות טובים בהתחזקות גדול ובעקשנות גדול ברצון. ולהאמין בעצמו שיעדין הטוב שבו חזק מאד מאד. אע"פ שפגמתי בו כמו שפגמתי אע"פ כמים רבים לא יכלו לכבות את האהבה וההדות לא ישטפו את הנקודות טובות שצבתי לחטיי בזה הצל עובר.

ובפרט שתהלה לאל בחסדו הגדול הכל גנוז וצפון חתום ומשומר אצל הראש בית האמתי ובכחו הגדול עדין יש לי תקנה לכל טוב אמתי ונצחי רק חזק ואמץ מאד לשמוח בכל זה בכל השנה כלה, ובאלו הימים הקדושים אלו ותשרי ביותר ויותר. אשרי המתחזק בכל יום ובכל עת ובפרט אלו בעצמו לילך בזה להמשיך על עצמו הבקאות מהבקי בהלכה בקי ברצון בקי בשבט וכי וכי.

ושלום לכל אנשי שלומנו באהבה רבה ועצמה ובפרט לידידי בנפשי הנתיק המסלל... והיה והיה בני ותלמידי חביבי לכל יעלה עליך רעיון ח"י שלא ברצון האמת רק בוא תבוא בדרך עם אנשי שלומנו לטה על ראש השנה הבא עלינו לטובה. וכן כל ימיה עד בוא מורה צדק למען ייטיב לך ולצא. ובחסדו יתברך תתקין לי טובה לצא נצחית.

נתן מברסלב

שיחה בגובה העיניים

שמים וארץ מבדילים בין המתבודד למי שלא הסתגל לכך, כשיש לך קשר ישיר עם ה', גם המשפט מתנהל באווירה אחרת לגמרי.

מערכת המושפט הקשוחה היא פניה של המערכת האנושית שהאדם נתן בה את אמונו. כל הפחדים והדאגות הינן מחיצות שהוצבו בינינו לבין ה', אלו הן אותן סיבות בהן תלה האדם את הצלחותיו והפסדיו. את הדמויות והפרצופים הללו הציב האדם בעצמו בינו

פרשת השבוע עוסקת במצוות הקשורות לסדר החיים הציבוריים כרצון ה', והמצווה הראשונה היא מערכת המשפט, 'שופטים ושוטרים תתן לך'.

אין בריה שנמצאת מעל מערכת המשפט, הכל כפופים לשופטים שיעמדו להם לישראל, מלבד המלך שעל פי המשנה (סנהדרין, פ"ב משנה ב') אינו דן ואין דנים אותו, והוא כפוף אך ורק למשפטו של הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו. רבי ירמיה מנמק זאת במדרש (רבה, פרשה ה' סימן ח') על פי הכתוב בדוד המלך "מלפניך משפטי יצא" (תהלים יז ב) - 'אין בריה דן את המלך אלא הקב"ה'.

מצוות העמדת מלך שבפרשת כי תבוא אינה רצונו המקורי והאמתי של השם יתברך, שביקש להנהיג אותנו באופן ישיר וללא מחיצות של מערכת משפט אנושית, אך מכיוון שביקשנו להידמות לכלל האנושות, נצטוונו להעמיד מלך.

המלך, ובאותה מידה גם כל מערכת המשפט האנושית, הינם מעין מחיצה בין האדם לה'. במציאות אי אפשר לעקוף את המערכת הזו, אולם דוד המלך שחתר כל ימיו לקרבת ה', ביקש והתחנן "מלפניך משפטי יצא". רבי נתן מלמד כאן לימוד חשוב מאוד באופן ובסוג הקשר השורר בין אדם לקונו.

דין - לשם מה?

מערכת המשפט האנושית פועלת באופן שרירותי, שאינו נוח לרצות ואינו נוטה להתגמש. אדם מתנהל בלי לתת דין וחשבון ולפתע פתאום מתנדפק על דלתו החוק, הוא נקנס ונענש ולתמיהתו מצביע לפניו איש החוק על סעיף פלוני ואלמוני עליו עבר. הכל רשום הכל ידוע, הגיעה שעת הפירעון. למשפט יש פנים נזעמות, ואדם אינו יודע מהיכן כל זה בא אליו.

ממתיק רבי נתן: בכל הדינים והייסורים הקנסות והמכות מסתתר משהו אחר, פנימי. השם יתברך מתלבש במידת הדין; בהפסד כספי, בכאבים ובחוסר הצלחה. זו גלימת השופט, אלו פניה של מערכת המשפט, ואתה בן אדם בחרת בה כשביקשת לשים עליך מלך ככל העמים.

המתבודד מונהג על ידי מלך מלכים, והבלתי מתבודד נאלץ להמליך על עצמו מלך ולהסתדר עם השופטים.

לבין השם. וכיכול לא הותיר ברירה לה' אלא להתחבא בתוך ההפרעות ושיבושים, וכל זאת כדי לעורר את האדם לזנוח סוף כל סוף את הסיבות, ולגשת ישירות אל ה' ולהתחנן 'מלפניך משפטי יצא'.

'מלפניך משפטי יצא'

זהו ההבדל התהומי בין מי שרגיל בשיחה עם השי"ת למי שטרם הסתגל לכך. מדובר בשתי הנהגות קוטביות. המתבודד מונהג על ידי מלך מלכי המלכים, והבלתי מתבודד נאלץ להמליך על עצמו מלך ולהסתדר עם מערכת משפט ותביעות.

מערכת המשפט הרגילה מצביעה על סעיפים ומוכיחה את אשמתנו למעלה מכל ספק, מה עושים? היהודי בעומק ליבו יודע או לפחות מרגיש שישנו רובד נוסף. הוא לא חושב לרגע שזכאי הוא, אבל הוא יודע גם יודע שיש מקום ששם אפשר לתת ללב שלו לדבר.

אם יניחו לליבו לדבר הוא בודאי ישכנע; הוא יספר שלא היתה כל כוונה לפגוע במלכות שמים, ולא היה רצון לצער את השכינה, הוא יוכיח שלא היתה לו דעת ויתחנן שיניחו לו להתחיל מחדש, עד שכל הירירות תהפוכנה לעליות ולנחת רוח.

שיחות מסוג זה אי אפשר לנהל באולם המשפט, דיבורים שכאלה יתאפשרו רק מול אב רחמן. ואז פורצת מתוך הלב התחינה, ריבונו של עולם הנח לי לרגע לבוא בחדר הפרטי, הקשב לי אתה ודון את דיני בינך לביני, שלא על פי מערכת המשפט הרשמית.

(על פי ליקוטי הלכות, חושן משפט כח והרשאה ג')

חק ולא יעבוד

יום	יום לחדש	ליקוטי מוהר"ן תניינא	ליקוטי הלכות ח"ה	משנה ברוחה ח"ב	דין הוימי קדושין	ימי מוהר"ת
שבת	ב	כג.	יט	קל:	ו	רנו
א	ג	כג.	כ	קלא.	ז	רנז
ב	ד	כה.	כא	קלא:	ח	רנח
ג	ה	כה.	כב	קלב.	ט	רנט
ד	ו	כה.	כג	קלג:	י	רס
ה	ז	כה.	כד	קלד.	יא	רסא
ו	ח	כו.	כה	קלד:	יב	רסב

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא, סימן רפ"ב

אמרות טהורות

ליקוט מדברי רביה"ק ומוהרנ"ת בגודל מעלת וקדושת ההתקבצות על ר"ה בצינון הק' של רביה"ק זי"ע [ע"פ סדר א' ב']

זוכים לתקן אמונת חכמים פְּשׁוּטֵי הַצַּדִּיק הָאֱמֵת, וְהַעֲקָר פְּשׁוּטֵי עַלְיוֹן עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה. [חו"מ-ב', פקדון ה', ל"ד]

על פן צריכין לנסע לצדיקי אמת על ראש השנה, כדי לזכות על ידם לאמונה שלמה שְׁפָה עֵקֶר רֹאשׁ הַשָּׁנָה. [חו"מ-ב', אומנין ד', ח']

פי החכם הדור האמתי הוא בבחינת אָבִן שְׁתֵּי, שְׁפָה בְּחִינַת מַה שְּׁנוֹסְעִים לְהַחֲכֵם עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה. [חו"מ-ב', גזילה ב', ג']

ועל פן צריכין לנסע לצדיק על ראש השנה דייקא, פי כל האבדות הם אצל הצדיקים, וְהָ עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה. [או"ח-ב', ברכת הפירות ה', א']

זוכה לבטחון להאמין שְׁכָל פְּרָסְטוֹ קְצוּבָה מֵרֹאשׁ הַשָּׁנָה, פי אז מאיר שְׁכָל הַכּוֹלָל שְׁמוֹשָׁם כָּל צְנוּרוֹת הַשָּׁפַע, וְבִשְׁבִיל זֶה נוֹסְעִים לְצַדִּיקִים עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה. [חו"מ-ב', פקדון ה', ל"ג]

צריכין לנסע לצדיקי אמת על ראש השנה, פי בראש השנה צריך כל אחד מישראל לחזור בתשובה ולתקן מעשיו. כדי ששעל-ידי זה יחזור ויוציא כל תקון הבריאה מכח אל הפעל, וְהָ אֵי אֶפְשָׁר פִּי אִם עַל-יְדֵי כַח הַצַּדִּיקִים, עַל-פִּי נוֹסְעִים לְצַדִּיקִים עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה. [יור"ד-א', הכשר כלים ד', ל"ג]

כל העבודה של ראש השנה הוא להמשיך אמונה בעולם, לגלות מלכותו יתברך. ועל פן צריכין לנסע לצדיקי אמת על ראש השנה, כדי לזכות על ידם לאמונה שלמה, שְׁפָה עֵקֶר רֹאשׁ הַשָּׁנָה. [חו"מ-ב', אומנין ד', ח']

בראש השנה הוא בחינת התגלות ההתפארות שהשם יתברך מתפאר עם עמו ישראל, ועל-ידי הצדיק האמתי, על ידו עקר התגלות ההתפארות, וְבִשְׁבִיל זֶה נוֹהֲגִין יִשְׂרָאֵל לְנַסֵּעַ עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְצַדִּיקִים. [או"ח-ג', לולב ואתרוג ב', ב']

ועל-פן צריכין לנסע לצדיקים על ראש השנה, פי עקר המתקת הדינים על ידיהם. [חו"מ-א', מטלטלין ה', ח']

בראש השנה כל עסקנו לגלות אלקותו וּמְלֻכּוּתוֹ בְּעוֹלָם, וְעֵקֶר שְׂיִמְשׁוּן וְיִתְקַיֵּם יְדִיעָה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת מְדוּר לְדוֹר לְעוֹלָם. עַל-פִּי צַרִּיכִין לְנַסֵּעַ לְצַדִּיקִים עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, לְהַמְשִׁיךְ הַדַּעַת הַקְּדוּשׁ הַזֶּה בְּעוֹלָם. [יור"ד-ב', נדרים ד', כ"ט]

'מהיכן מתחילים לשוב בתשובה' - איזה דבר יש להזדרז לתקן תחילה?

אדם מגיע למסקנא שאין לו שייכות עם הבורא, אדרבא מחשבות של קרבת ה', לחשוב כמה ה' נמצא כאן ועכשו, כי מלא כל הארץ כבודו.

לגדל המחשבות מכבוד ה': לכל יהודי עולה במחשבתו מחשבות של אמונה וזכרון מכבוד ה', אלא שלא תמיד האדם זוכר שהמחשבה הזו מהמציאות של נוכחות ה', היא השלמות של 'עבודת ה', ולכן אינו מגדל את המחשבות האלו, הוא לא מבין שמכל מחשבה כזו נבנים עולמות שלמים למעלה, הוא לא יודע מהו כח של מחשבה טובה של אמונה, כמה היא יקרה ונוחזה בשמיים, כי המחשבות האלו הם אלו הממליכות את ה' על העולם, כי אין מלך בלא עם, וברגע שיש לו עם שחושב ממנו זה ממליך אותו.

וכעת בחודש אלול זמן של התשובה, הוא הזמן לעורר מחשבות של 'כבוד ה', אפילו רגעים קטנים, כגון בעת הליכה ברחוב, שהייה בבית וכדו'.

לכוון יותר בתפילה: כיון שעיקר התשובה הוא לעורר מחשבות של כבוד ה', יש לדעת שעיקר הזמן לזה הוא בתפילה, שם עיקר המלכת ה' למעשה, שם עומדים מול ה' ומשבחים אותו ומדברים מגדולתו. ויש להתחזק בימים אלו לרכז את המחשבה בתפילה, לשים לב לכבוד המתגלה בתוך דיבורי התפילה הנעימים, ולזכור שאומרים אותם לכבוד ה'.

לחשוב מכבוד המלך: תשובה היא התעוררות כללית להבין שיש מלך בעולם. יש מלך בעולם, היכן אני נמצא? איך שכחתי מהכבוד של המלך, איך לקחתי את הכבוד לעצמי, חשבתי שאני כאן המלך שעושה מה שרוצה.

חרטה ובושה ממצייאות המלך: מתוך ההתעוררות הכללית הזו של הכרת מציאות המלך, אזי אפשר להכנס לפרטים, להתחיל להתחרט על מעשים מסויימים שבהם שכח את המלך. וכאן כבר לא משנה באיזה נקודה מתחילים, העיקר החרטה והבושה, וכאשר חושב על המלך ממילא החרטה והבושה צפים, ומה שעולה ראשון בלב, עליו צריך להתחרט.

ראש השנה לפני יום הכיפורים: הימים נוראים מתחיל עם ראש השנה לפני יום הכיפורים, כי ביום כיפור עוסקים בוידוי דברים ופירוט העוונות, אך בראש השנה אין מתוודים כלל, אלא רק עוסקים בהמלכת ה', כי רק מתוך כך שזוכרים במלך, אפשר להתחיל בוידויים, מתוך ההכרה שיש מלך, מתוך התעוררות הרצון להתחיל לעבוד את המלך.

להכניס בלב מחשבות מכבוד המלך: עיקר עבודת חודש אלול למעשה הוא להתחיל להכניס בלב רגעים קטנים של מחשבות מהכבוד של המלך שנמצא כאן ממש, כי מלא כל הארץ כבודו. לא מחשבות זרות של ריחוק, מחשבות בהם

נצור לשונך הלכות לשון הרע

אם דיבר לשון הרע ונתקבל הגנות שמגנה את חברי אצל השומעים, עד שהם מגנים אותו בלבם, או עד שדברו עליו ג"כ לגנאי, נענש המדבר בצרעת. אבל אם השומעים לא קבלו דבריו כגון שידעו שהוא מדבר מתוך שנאה ונגיעה אישית, או שלמדו זכות על אותו אדם שדיבר עליו, ואפילו אם המדבר יודע שלא יאמינו לו, נחשב כחטא בין אדם למקום ולא כחטא שבין אדם לחברו.

וכל זה אם עליו גנאי גמור, כגון שהוא גנב כעסן או טיפש, ולא הועיל בדיבורו, שלא האמינו לו. אך אם אמר שהוא עני או עשיר, גבור או חלש, ולא נגרם לו שום נזק, אין בזה איסור לשון הרע בכלל, היות ולא נתקבלו דבריו על לב השומעים.

(קיצור הל' לשון הרע פ"ג סעיף ז)

עקר קיום קשר האחדות שבין כלל אנשי הנקראים על שמו ז"ל הוא רק ע"י הקבוץ הקדוש שנתקבצין רבם ככלם על ראש השנה באומן: פרפראות להכמה ה, כה

הליכות

שיחות ומנהגים

התחזקות

האט דער למוד זכות - "קבלתי מרובני שיחה כזו של התחזקות ולמוד זכות, שאפילו הייתי מגלה אותה, הייתה מתפשלת פת הבחירה לגמרי. כזו פת יש ללמוד זכות".

מוהרנ"ת אומר: "אויך יעדן לעפל פון התעוררות דאןך מען צו האבן א פול שייסעלע פון התחזקות" - "על כל פי התעוררות, צריכין לזה קערה מלאה של התחזקות".

מאמר מוהרנ"ת (המובא בלקוטי הלקוטים): "א התעוררות וואס נעמט זיך פון התחזקות איז א אמת'ע התעוררות, און עס האט א קיים. א התעוררות וואס נעמט זיך פון התעוררות אליין איז ניש אויז" - "התעוררות הבאה עם התחזקות ומחממה, היא התעוררות אמיתית, ויש לה קיים. מה שאין פו כשבאה התעוררות מהתעוררות בלבד וללא התחזקות, אזי יכולים לפל ממנה אף במעט תלישות הדעת".

מוהרנ"ת היה לו גביתו אויבער שטיבל (עליית בית), ופעם באמצע היום קלסגר את הילונות נענה ואמר: "וויצניגער א קוק אין דער עולם" - "הבטת אתה פחות גזה העולם".

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה רפ"ב מאמר ב'

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

דע כי צריך לדון את כל אדם לכף זכות, ואפילו מי שהוא רשע גמור, צריך לחפש ולמצא בו איזה מעט טוב, שבאותו המעט אינו רשע, ועל ידי זה שמוצא בו מעט טוב, ודן אותו לכף זכות, על ידי זה מעלה אותו באמת לכף זכות, ויוכל להשיבו בתשובה, וזה בחינת (תהלים ל"ז): "ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו" הינו שהפסוק מזהיר לדון את הכל לכף זכות, ואף על פי שאתה רואה שהוא רשע גמור, אף על פי כן צריך אתה לחפש ולבקש למצא בו מעט טוב ששם אינו רשע וזהו ועוד מעט ואין רשע, שצריך אתה לבקש בו עוד מעט טוב שיש בו עדין, ששם אינו רשע, כי אף על פי שהוא רשע, איך אפשר שאין בו מעט טוב עדין, כי איך אפשר שלא עשה איזה מצוה או דבר טוב מימיו, ועל ידי זה שאתה מוצא בו עוד מעט טוב ששם אינו רשע, ואתה דן אותו לכף זכות, על ידי זה אתה מעלה אותו באמת מכף חובה לכף זכות, עד שישבו בתשובה על ידי זה, וזהו ועוד מעט ואין רשע, על ידי שמוצא בהרשע עוד מעט טוב, ששם אינו רשע, על ידי זה והתבוננת על מקומו ואיננו, הינו כשתבונן ותסתכל על מקומו ומדרגתו, ואיננו שם על מקומו הראשון, כי על ידי שמוצאין בו עוד מעט טוב, איזה נקודה טובה, ודנין אותו לכף זכות, על ידי זה מוציאין אותו באמת מכף חובה לכף זכות. וזהו והתבוננת על מקומו ואיננו כל"ל, והבן:

לדון את האדם לכף זכות

רבינו מלמד אותנו ומודיע לנו שצריך לדון את כל אדם לכף זכות, ואפילו מי שהוא רשע גמור, צריך לחפש בו ולמצוא בו איזה מעט טוב שעשה מימיו, ועיי"ז מעלים אותו באמת מכף חוב לכף זכות, וכבר נתבאר במאמר הקודם שאין הכוונה לדון את המעשה רע עצמו לכף זכות, אלא לדון את "האדם" לכף זכות, עיי"ז שמתבוננים שגם בו יש טוב, והטוב הזה גם אם הוא עצמו מעורב עם רע, אבל יש בו גם נקודה אמיתית ופנימית של טוב, והטוב הזה זהו מהותו הפנימית והאמיתית, וכל השאר הוא חיצוני ולא אמיתי, וכך אנו דנים את "האדם" לכף זכות.

בירור הטוב מן הרע

ובאמת עניין זה של הסתכלות על הטוב שבכל אחד ואחד [וגם בטוב של עצמו כמו שמתבאר בהמשך המאמר], אינו רק עניין בעלמא של להסתכל על הטוב, אלא יש בזה תיקון ועבודה בפני עצמה, לברר את נקודת הטוב מתוך הרע שחופה עליה ומסתירה, ועיי"ז נעשה מקום להשראת השכינה, עד שעיי"ז נבנה משכן, שזה עיקר עבודת הצדיקים, לבנות משכן שהוא מקום להשראת השכינה, ועיקר בניין המשכן הזה הוא בתוך לבו של כל אחד ואחד.

כי באמת עיקר עבודת האדם בעולם הזה הוא "לברר בירורים", [כמבואר בדברי מוהר"ג פתעמים אין מספר, ויסוד הדברים בדברי הזוה"ק ובדברי האריז"ל, ובכל ספרי תלמידי הבעש"ט], כי בריאת העולם הוא דייקא באופן שכל דבר בעולם מעורב טוב ורע, ועבודת האדם הוא להפריד את חלק הרע מחלק הטוב, ולדבק את עצמו בחלק הטוב שעיי"ז עולה הטוב לשרשו ותיקונו, וכך הוא בכל דבר שבעולם, הן באכילה ושתייה, והן במשא ומתן, ובכל דבר שבעולם, וכך הוא גם בנשמות ישראל, שצריך לברר כל נשמה ונשמה, לברר את נקודת הטוב שבה מתוך הרע שחופה עליה, ועיי"ז מסתלק הרע והטוב עולה ונעשה מקום להשראת השכינה, ולכן גם האדם עצמו עולה באמת למדרגה אחרת, כי קודם לזה היה במצב שהרע חופה עליו, וממילא מרחיקו מהשי"ת, אבל עיי"ז הדגשת נקודת הטוב, עיי"ז מתברר הטוב מהרע ונעשה מקום להשראת השכינה, ועל כן אין די

"ארבעים שנה נכספתי ליום הזה..."

חפצים אנו לבקר באומן

הפקיד שומע את הבקשה ומשיב בצורה לקונית כי הם יבדקו את הדבר ואחר הצהריים תתקבל התשובה. נקל לשער את המתח שאחז בחסידים שהשקיעו דמים וטרחו ומסרו נפשם עד לכאן, רק בסוף היום הגיעה התשובה המיוחלת: "מחר עם שחר ניקח אתכם לאומן".

כל הלילה לא הצליחו השניים להירדם, הן מרוב התרגשות והן מהחשש המכרסם שמא לא יעמדו הרוסים בהבטחתם ובמקום לקחתם לאומן יגרשום אל מחוץ למדינה, כפי שכבר עשו בעבר לחסידים אחרים.

בחסדי שמים ההבטחה קוימה. בשעת בוקר מוקדמת הגיע רכב שרד מפואר שהוביל את החסידים לאומן. הרכב מגיע לרחוב פושקין פינת בילינסקי, רואים כבר את שער חצר הציון ממול, אך המניעות עדיין לא פסקו, בעלת הבית הגויה, כאזרחית בולשביקית נאמנה, אינה נותנת להם להיכנס ללא אישור רשמי מטעם השלטונות. שני החסידים אינם מאבדים זמן, מתחילים באמירת התיקון הכללי ליד שער החצר, מי יודע האם יזכו להיכנס בפנים, בינתיים יעשו מה שבידם.

לאחר מכן נסעו לעבר בית העיריה שם הושג המסמך הדרוש וסוף סוף מצא ר' שמואל את עצמו פוסע בד' האמות המקודשות, מושא געגועיו כיסופיו ותפילותיו מאז התקרבותו לרבינו לפני עשרות שנים.

ר' שמואל ניגש בחורדת קודש לעבר המרצפות המציינות את מקום הציון, פותח ב'הריני מקשר' וממשיך באמירת התיקון הכללי מילה במילה, כשהוא מנסה לשוא לכבוש את התרגשותו ואת הרגשת הקדושה הגואה בקרבו:

"לקדושים אשר בארץ המה".... בהגיעו למילים אלו פרץ בבכי נורא. נחלי דמעות שהיו כבושים בתוך תוכו שנים על גבי שנים פרצו החוצה, כשהוא אינו מצליח להירגע זמן רב.

במאמץ עילאי הצליח לסיים את אמירת עשרת המזמורים עם התפילה שלאחריהם, ועוד תפילות ובקשות, כשהוא אינו שם לב כלל לכל הקורה סביבו. גם כאשר הנהג החל להפציר כי השעה מתאחרת וכי יש לחזור לקייב, לא הצליחו בנקל לנתקו ממקור חיותו.

מישיצאו בסופו של דבר מהחצר, נפנה ר' שמואל ואמר לבן לווייתו כדרכו במילים מועטות, שהן בבחינת 'מועט המחזיק את המרובה': "ארבעים שנה נכספתי ליום הזה..."

קיי תשל"א. זה עתה שב החסיד ר' שמואל שפירא מגלותו באמריקה הרחוקה, אחרי חמשה חודשי המתנה לצורך קבלת מעמד מיוחד שיקנה לו אפשרות להגיע לציון רבינו הקדוש באומן. ועבור חסיד שכמותו, מדובר היה במסירות נפש של ממש. אולם למרבה הצער דווקא לאחר שכבר קיבל דרכון אמריקאי מתאים, לא אושרה בקשתו מצד השלטונות הסובייטים להיכנס לברית המועצות והוא נאלץ לחזור לביתו שבירושלים כלעומת שבא.

בשכר הגעגועים
רבי שמואל שפירא בערוב ימיו באומן (אוסף ברג)

למרות האכזבה המרה, לא הרפה מתפילותיו, כפי שהתפלל מאז עמדו על דעתו בכל יום ויום שיזכה לפחות פעם אחת בחייו להגיע לציון הרבי שהבטיח תיקון נצחי למי שיבוא על קברו ויאמר שם את התיקון הכללי.

חודשים מספר לאחר שובו ארצה, בחודש תמוז תשל"א, אירעה התפתחות מפתיעה שסללה את דרכו של ר' שמואל לאומן. היו אלו מספר חסידים שניצלו את חוסר ניסיונו של סוכן נסיעות בריטי שלא היה מודע לקשיים שהרוסים מערימים על המבקשים להגיע לאומן, הוא שלח לתומו בקשה לקבלת ויזה עבור קבוצת חסידים ובתוכם ר' שמואל שפירא. למרבה הפלא התקבלה הבקשה ובידי החסידים המאושרים היתה ויזה תקנית המקנה להם אפשרות להגיע עד לקייב.

לא קלה היתה הנסיעה עבור חסיד כמותו. כשידיו מכסות את עיניו החזיק בידי מלווהו ר' יהודה ליכטר, כך גם בהגיעם לקייב שהיתה אז תחת משטר הק"ב. מגיעים לבית המלון 'דניפיר' שבמרכז העיר. שעת לילה מאוחרת ור' שמואל אינו נותן תנומה לעפעפי, מרוב כיסופיו הבורעים.

למחרת החל מלווהו בהשתדלות מעשית להגיע אל המטרה עצמה: אומן עיר הגעגועים. למרות שהאשרה שבידם לא אפשרה להם את ההגעה לאומן, ניסה את מזלו ופנה לנציג האינטוריסט' - סוכנות התיור הסובייטית, בבקשה 'תמימה':

לחידודא

מתי מורה לנו רבי נתן להתאושש ולהתחזק?

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

תשובה לחידה הקודמת:

במי גער רבינו ז"ל בערב ראש השנה האחרון בחייו? במי ששאל אותו כיצד ניתן לא לדבר על אף אחד מישראל, הרי וואין שהוא רשע גמור? וגער בו רביז"ל, איך אתה אומר שהוא רשע גמור, הלא נמצא בו בודאי מעט טוב או איזה נקודה טובה ששם אינו רשע! חיי מוהר"ן לג, עיי"ש

הזוכה: נתן סגל, בני ברק
זכה בשובר זכיו ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן

תקצ"ט

לכבוד מערכת עלה לתרופה שלום.
רציתי לגעת בנקודה מאוד חשובה העולה מתורה רפ"ב - 'אזמרה', על ההסתכלות על כל עולם ההתחזקות אשר אינו כלל כפי הנראה ממבט ראשון.
במבט ראשון נראה שרבינו דואג לנו שלא נישבר וניפול ליאוש ולכן מעודד אותנו, ועלולים לחשוב שאומנם החיזוקים הם יפים אך לפעמים קשה להתחבר אליהם, ואז אני לא חייב להתחזק כי אם דואגים לי, אז עכשיו אני מעדיף להישאר היכן שאני.
אך צריך לדעת שזו טעות חמורה מאוד, והתכלית של תורה רפ"ב ושל כל המושג התחזקות- הוא שתהיה חייל של ה' ושלא תיפול חלל בצדיד הקרב.
וכל המתבונן בתורה רפ"ב יופתע לגלות שעל אף שנראה שעיקר התורה הי לחזק אותך, אך זו לא התכלית אלא התכלית היא שתלך ותתפלל ותזמר להשי"ת.
וזה הפוך ממה שיש הטוענים שבברסלב האדם חושב יותר מידי על עצמו.
אך האמת היא שכמעט ואין אדם

שאינו נופל בלחשוב על עצמו ולשכוח מהשי"ת, וכשרואה פמיו ונופל בדעתו, אזי אינו יכול להתרומם משם ולעבוד את ה'.
לכן אז מחויב לחפש בעצמו נקודותיו הטובים כדי שישלם לשוב ולחזור לחיות בשביל השי"ת ולהתבטל אליו שזה מהות התפילה.
וכן מוכח מלשון רבינו "פְּשִׁתְּחִיל לְהִסְתַּפֵּל בְּעַצְמוֹ וְרוּאָה שְׂאִין בּוֹ שׁוֹם טוֹב, וְהוּא מְלֵא חֻטְאִים, וְרוּחָה הַבְּעַל דְּבַר לְהַפִּילוֹ עַל יְדֵי זֶה בְּעֶצְבוֹת וּמְרָה שְׁחוּרָה, חָס וְשָׁלוֹם, אֵף עַל פִּי כֵן אֶסוּר לוֹ לִפְלֵל מִזֶּה, רַק צָרִיךְ לְחַפֵּשׂ לְמִצְוָה בְּעַצְמוֹ אִיזָה מְעַט טוֹב"
ומוכח שזה העניין, הוא כשמתחיל להסתכל על עצמו ועי"ז נופל.
ולזה אומר רביה"ק שזה מסוכן מאוד "פִּי זֶה יְדוּעַ שֶׁשֶּׁהָאָדָם נוֹפֵל בְּדַעְתּוֹ מִחֻמֵּי גְשָׁמֵיאוֹ וּמְעִשָׂיו הָרָעִים שְׁרוּאָה שֶׁהוּא רְחוּק מֵאֵד מֵאֵד מִן הַקְּדוּשָׁה בְּאֵמֶת, אִיזֵי עַל פִּי רַב אֵינּוֹ יָכוֹל לְהִתְפַּלֵּל כְּלָל מִחֻמֵּי זֶה.
וְאֵינּוֹ יָכוֹל לְפַתַּח פִּי כְּלָל מִחֻמֵּי גְדֹל הָעֶצְבוֹת וְהַמְרָה שְׁחוּרָה וְהַקְּבָדוֹת שְׁנוּפֵל עֲלָיו, עַל יְדֵי שְׁרוּאָה גְדֹל עֲצֵם רְחוּקוֹ מֵהַשָּׁם

יְתָרְנָה. אָבֵל פֶּשֶׁהוּא מְחִיָּה אֶת עַצְמוֹ עַל פִּי הָעֶצְבָה הַנְּל... אִיזֵי הוּא יָכוֹל לְהִתְפַּלֵּל וְלַזְמֵר וְלְהוֹדוֹת לַה'.

ועל כן צריך לדעת שכשהאדם נקלע לשם, אזי חובה גמורה להתחזק בכל דרכי החיזוק, ובעיקר בכח הנקודה הטובה שרבינו הפליג רבות בכח עצה זו לרומם כל הנפלים בשאל.
והקב"ה מתחנן אלינו שלמענו לא נפול בדעתנו כדי שנשאר על עמדינו לעובדו בשמחה ולעשות לו נחת רוח.
ובתורה ח' ח"ב רבינו אומר לשון מבהילה, שכשנחלש אדם מעוונותיו, אזי נפסק שפע כל העולמות התלויים בנשמתו.
ומזה אפשר להבין גודל הכאב והצער שבכל העולמות כשהאדם לא מתאמץ בכל עוז להתרומם להתחזק ולשמוח בה'.
אך כשכן מתאמץ ומתחזק, אזי זוכה לעמוד לפני ה', והעבודה והתפילה עולה מחייל קדוש השמח באלוקיו, וזכה מעלה נחת רוח לפניו, וממשיך שפע רב בכל העולמות.
אליהו וייסמאן קרית גת

במה שיוודע בכללות שבוודאי יש בו טוב, אלא על האדם להשתדל לחפש "ולמצוא" את הטוב הזה, ולהתמקד בו, וגם בתוך הטוב שכבר מצא, למצוא את נקודת הטוב האמיתית והפנימית ולהוציאה ולהבדילה מכל הרע שמחפה ומכסה עליה, ורק עי"ז נשלם התיקון של בירור הטוב מן הרע [שזה בחינת הניגונים שנעשים עי"ז כפי שמתבאר בהמשך המאמר].

לדון את האדם ואחר כך להכניסו לכף זכות

ולכן נצרך "לדון" את האדם, כי יש כאן עבודה מיוחדת של בירור, עי"ז שדן ומתבונן איזה חלק הוא רע שממנו צריך באמת להתרחק, ואיזה חלק הוא טוב אמיתי ופנימי שהוא מהות האדם באמת, ואז צריך לדון את "האדם" לכף זכות, לידע שבאמת המהות האמיתית והפנימית הוא רק הטוב, וכל הרע שבו אינו מהותו האמיתית והפנימית, ואדרבא ככל שיש בו יותר רע, כך החידוש שבנקודת הטוב שבו היא גדולה ועצומה יותר ויותר, שאף על פי שנתגבר עליו היצר הרע כל כך, והחטיאו כל כך הרבה פעמים, אף על פי כן נתגבר לחטוף נקודה של טוב, [וכפי שמבאר מוהר"ן בהלכות תחומין (הלכה ו אות טז) על הפסוק אם יש עליו מלאך מליץ מיני אלף, דהיינו אחד מתוך אלף מקטרגים כמבואר בחז"ל, ומבאר מוהר"ן שזה מליץ הוא דייקא מתוך המקטרגים, "מיני אלף" מתוך האלף מקטרגים, מתעורר הזכות הזאת, כי הרי נתגבר עליו כ"כ היתר הרע עד שהפילו כל כל הרבה פעמים, ואף על פי כן נתגבר לחטוף את הטוב הזה, אם כן הטוב הזה חשוב הרבה הרבה יותר].

והתבוננת על מקומו ואיננו

וצריך לידע ולהאמין שבכל פעם שמסתכל באופן כזה על אדם מישראל, שמתבונן בטוב שבו ודנו לכף זכות שזהו מהותו וכנ"ל, בכל פעם שמתבונן בזה הוא מעלה באמת את חבירו מכף חובה לכ זכות, שעי"ז הטוב שבו מתחדש ומתעורר ומאיר בו, [ואמנם אין הבחירה מתבטלת, אבל האדם אינו באותו מדרגה שהיה קודם, וזה מרומז בלשון הפסוק שמביא רבינו "ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו", וכפי שמפרש רבינו שכשמתבטלים על העוד מעט שבו אינו רשע, עי"ז כבר איננו על מקומו הראשון, אבל באמת לא תמיד הדבר ניכר לעין מיד, וכלשון הפסוק "והתבוננת" על מקומו ואיננו, כי רק כשמתבוננים היטב רואים דבר זה, ולכן עלינו להתחזק ולהאמין בזה ולידע שאכן כך הוא באמת, ויש להמתיק עוד בעניין הפסוק הנ"ל שבזה מרומז גם הדרך איך נוכל להסתכל על הטוב אף על פי שאנו רואים רשע גמור שמלא עבירות, שהרי "ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו", והיינו, כפי הפירוש הפשוט, שעוד מעט כבר לא יהיה הרשע, כי כשתבוא הגאולה השלימה במהרה בימינו, כולם יחזרו בתשובה ולא יהיה שום רשעים, וממילא כיון שאז כבר לא יהיה רשע, וכשנתבונן על מקומו נראה שאיננו, נוכל להבין שגם עכשיו כל הרע והרשעות אין זה מהותו כלל, אלא הכל חמת ההתגברות הנוראה של הנסיונות והקליפות, אבל מהותו הפנימית היא רק הטוב שבו].

מוגש כאן לראשונה באדיבות מכון מאירת עיניים - פרויקט התורות הקצר - ביאורים. לקבלת השיעורים המוקלטים על תורה רפ"ב יש לפנות: yotamatar@outlook.co.il

טעם גן עדן

תורה רפ"ב [ב]

למצוא נקודת חיבור

[א] פשוטות ענין של לימוד זכות הוא שכאשר אפשר להטות זכות על מעשה עבירה ולומר שכנראה לא עשה את העבירה, אזי צריכים לדון לכף זכות. אך אם רואים מעשה רע בבירור, בוודאי שיש להגדירו כמעשה רע, ואסור ללמד זכות, ואדרבא יש להתרחק מכל דבר שיש בו אפילו ריח רע, כי עיקר גדול בקיום היהדות הוא לברר טוב מן הרע, ולדעת להגדיר היטב מה טוב ומה רע.
ואם כן יש להבין מה שרביז"ל אומר שצריך לדון כל אדם לכף זכות, וכי אפשר לדון כל אחד לכף זכות ולומר שלא חטא, ובפרט שרבינו מדגיש 'אפילו אם הוא רשע גמור' כלומר שאנו יודעים בוודאות לומר שהוא רשע גמור, איך אם כן אפשר לדון שמה הוא צדיק?
[ב] אך כשנדייק בלשונו של רביז"ל שאינו אומר לדון את המעשה הרע לכף זכות, אלא הכוונה לדון את האדם לכף זכות, והיינו לחפש מקום אשר באותו מקום אותו רשע כלל אינו רשע.
והוא המפתח לכל ענין תורת 'אזמרה'. כי מטרת העצה הזו של 'חיפוש נקודות טובות'

ידום וישתוק

עומד בהבטחתו ובדיבורו, ומאות פעמים רוצה ומקבל על עצמו להשתפר גם כללית גם בפרטים מסויימים ואינו עומד בדיבורו, וכל זה גורם לפעמים הרגשה של חוסר אונים ויאוש רח"ל רחמנא לישזבן, וצרכים כל אחד להתחזק ולקבל את הבזיונות שמרגיש בדעתו ובלב באהבה, ולהאמין באמונה שלמה שאין שום ייאוש בעולם כלל ועדיין כל זמן שחי יש לו תקוה, כי כל זמן שהנר דולק אפשר לתקן ובכח האדם לצאת ברגע ממסלול הטומאה למסלול הקדושה מרע לטוב מחושך לאור.

על תשובה זו אמר הפסוק (תהלים לז) "דום לה" והתחולל לו" כפשוטו וכמדרשו בחז"ל (גיטין ז), וכמו שפרש עוד רבינו ז"ל בתורה ו' הנ"ל, "ואהי' כאיש אשר לא שומע ואין בפיו תוכחות כחרש לא ישמע וכאילם לא יפתח פיו", כי באמת כל הבזיונות שבעולם לא מספיקים לנו לפי הפגמים שפגמנו לפניו ועל כן עלינו נפלה חובת היום בכל יום כל ימי חיינו לקבל בזיונות למען שמו באהבה.

ודרך אגב פשוט שכשאנו מדברים על תשובה ותופסים את ענין ישמע בזיונו ידם וישתוק, אין הכוונה כלל לדלג על שום פרט מהלכות ועניני תשובה המוזכרים בספר שערי תשובה לרבינו יונה ובמשנה תורה להרמב"ם וכו', אלא מכיוון שכל מילה ומילה של רבינו ז"ל חשובה ויקרה עלינו ביותר, כמ"ש חז"ל מילתא אלבישיהו יקירא, לכן הנני מתייחס לפרט הנ"ל שהוא כלל גדול ולא משום שזהו הכל, והדבר פשוט והאריכות מיותרת לנכון.

אנו עומדים בימי אלול הק', ימים המיוסדים מקדם לעבודת התשובה, רבינו הקדוש מבאר (ליקו"מ ס' ו) כי עיקר התשובה כשישמע בזיונו ידום וישתוק.

היה רגיל מו"ר ר' לוי יצחק בנדר ז"ל לפרש את כפל הלשון "ידום וישתוק" לשתוק גם בפה וגם בלב, ולא לרטון אפילו בלב, אלא לקבל כל הבושות והבזיונות לתיקון הנפש למען שמו באהבה.

אמנם עבודה זו היא מעבודות הקשות שבמקדש, ואכן יהי רצון שנזכה להיות מהנעלבים ואינם עולבים שומעים חרפתם ואינם משיבים, ונפשינו כעפר לכל תהיה (היינו כמו העפר שהכל רומסים אותו ודורכים עליו והוא מחזיר רק טובות ומצמיח תבואה ופירות וירקות ומחיה את כולם, וכמ"ש רבינו הקדוש במ"א) ולמקללנו נפשנו תדום ואז לבטח יפתח לבינו בתורתו.

אך עכ"פ הנהגה זו שכוללת בתוכה הרבה תיקוני התשובה ניתן לקיים בכל יום ויום, כי בכל מקום שאדם נמצא יש לו בחינות בזיונות הן בהיותו בבית הכנסת או בבית המדרש ישנם כל מיני בחינות של בזיונות שעוברים על כל אחד וכן בלכתו ברחוב, וכן בביתו נפלטים כל מיני ביטויים של בזיונות שיש לקבלם בדומיה ובאהבה.

וביותר כשמתבזה מעצמו, דהיינו לפעמים שומע ולבו את בזיונותיו (מה שקרוי דער הערן) שתופס בליבו ובדעתו כמה הוא טיפש ומבוזה וכמה הוא מבלבל, שמקבל על עצמו מעכשיו להיות יהודי קדוש ואינו

עומק הפרשה

ההלכה שבין הדמים והנגעים

הלב, אבל אם יהיה מונח רק במחשבה זו יפול לגמרי מעסק התורה, אלא עליו לזכור בד בבד שבכל תיבה ורגע של עסק התורה הוא מתקרב להשי"ת ומתדבק בו, תהיה תורתו איך שתהיה.

וכן להיפך גם בשעה שעוסק במשא ומתן וכדו' צריך לזכור שלמותו שהוא נאלץ להתבטל מן התורה בכל זאת יסוף וישתוקק מתי יזכה לעסוק בתורה ותפילה, אבל בד בבד יזכור שבמשא ומתן הוא מתקרב להשי"ת ועושה תיקונים עליונים (ענין ליקו"מ ס' לה, נד ועוד), גם עכשיו הוא מתקרב להשי"ת, וגם בתוך עסקיו וטרדותיו הוא יכול להתדבק בהשי"ת.

דבר זה דורש בקיאות גדולה, ועליה אמרה תורה "כי יפלא ממך דבר למשפט", כלומר, פעמים ודרך ביורו הלכה נסתרת מהאדם, "בין דם לדם בין דין לדין ובין נגע לנגע", הדמים העמורים השוצפים בקרבו, הדינים המתגברים לקטרג עליו, יחד עם נגעי נפשו, כולם מעלימים ממנו את דרך ההליכה וההתקרבות להשי"ת.

העצה היא להסתפק בצל הצדיקים המופלאים, בבחינת סנהדרין גדולה, המאירים באדם את הארת הדעת איך להתקרב להשי"ת ואת ההבחנה הדקה, איך להתקרב אליו בכל עת.

(ע"פ הל' ברה"פ ה, ג, והל' שבת ז).

כִּי יִפְלֵא מִמֶּךָ דָּבָר לְמִשְׁפַּט בֵּין דָּם לְדָם בֵּין דִּין לְדִין וּבֵין נֶגַע לְנֶגַע... וּבֵאתָ אֶל הַנְּהַנִּים הַלְוִיִּם וְאֶל הַשֹּׁפֵט אֲשֶׁר יִהְיֶה בַיָּמִים הָהֵם וְדַרְשֶׁתָּ וְהִגִּידוּ לְךָ אֵת דְּבַר הַמִּשְׁפָּט.

מבאר מהורנ"ת כי ההתקרבות להשי"ת היא דבר הדורש בקיאות גדולה, לדעת בכל רגע מה הוא הדבר שאכן יקרב אותו להשי"ת, שכן התקרבות זו יש לה כמה וכמה פנים ודרכים, ובשעה שנדרש מהאדם להתקרב בדרך אחת אסור לו להתקרב בדרך אחרת, ואם יתעקש להתקרב בה לא יתקרב אלא יתרחק.

כגון עסק התורה, כל אדם מצווה לעסוק בתורה יומם ולילה, ואסור לבטל רגע אחד ממשנתו, אבל מצד שני מוטל עליו לעסוק בתפילה, לקרב בני אדם לעבודת ה', לעמוד לפרנסתו, לפקח את דעתו בשיחת חברים (חיי"מ תלה), לגמול חסדים ועוד מצוות רבות המוטלות על כל אחד, ואם יתעקש לעסוק רק בתורה הוא גורם רעה לעצמו, אבל מצד שני אם יעסוק כל היום בכל עיסוקים אלו נמצא מתבטל לגמרי מן התורה.

ויותר מכך, גם בשעה שהאדם עוסק בתורה צריך לזכור שעדיין לא הגיע לתכלית עסק התורה, ועדיין עליו להתעורר יותר לעסוק בה להזהר לעסוק בה לשמה, ברציפות ובטהרה

אתה הוא לדור דוד'
אומרים בשם צדיקים היכן מוזכר בתפילת שמונה עשרה תפילה להצלחת הבנים, בתפילת 'מודים' - בתיבות 'אתה הוא לדור דוד' - שבתפילת אלו מודים אנו לה' ואומרים שהשם יתברך נמצא ושוכן בכל דור דוד דייקא על ידי הדורות הבאים אחריו - כלומר הבנים שלנו.

ואכן מי שמרבה להודות לה' על הבנים בתיבות אלו, יכול לשנות את כל היחס שלו אליהם מהקצה אל הקצה, ולראות שינויים גדולים ביותר על ידי ברכה זו.

כי כל מי שרוצה מאוד לראות נחת מבניו ובני ביתו, ליבו מלא בצער הרבה פעמים שאין הבנים כרצונו. וגם מי שזוכה להביא את הצער הזה לפני ה', ולשפוך תחינתו ובקשתו על צאצאיו שילכו בדרך ה' ויתעורר ליבם בתורה ועבודה וכו', הוא תמיד חי בתנועת נפש של צער וחסרון.

והגם שצריך להרבות מאוד בתפילות לראות נחת מבניו ולשפוך ליבו כמים לפני ה' יומם ולילה על צאצאיו, אך צריך מאוד להזהר לא להיות כופר בטובת ה' שזיכה אותו בצאצאים, אפילו אם אינם הולכים כרצונו, וכמו שרביז"ל אמר שצריך לגמור כל הנשמות שלמעלה ולהביאם למטה, ואפילו אם יהיו איך שיהיו, לבסוף משיח יתקן אותם, העיקר שירדו כאן לעולם. כי השי"ת מתגלה בעולם רק דרך כל נשמה ונשמה מעם ישראל, ובזה תלוי הגאולה שירדו מלמעלה כל הנשמות.

ועל כן מי שזיכה אותו השם יתברך בצאצאים, יש לו להזהר מאוד לא לכפור בטובה והחסד שה' עשה עמו שבאו על ידו נשמות אלו לעולם. כי חוץ ממה שאדם מחוייב להודות לה', עוד זאת יש מהצער הזה, נזק ישירות לבניו כאשר הם מרגישים שההורים אינם מרוצים מהם.

והעצה היא להכניס כוחות בברכת 'מודים', להתרכז להודות לה' במילים 'אתה הוא לדור דוד' - לחשוב בפרטיות על בניו וצאצאיו, שכל המציאות שאתה השם שוכן כאן למטה בעולם הזה, הוא רק דרך הבנים האלו דייקא. כי אין מציאות השראת השכינה למטה, ללא שיש כאן למטה נשמות ישראל. ואם יש לי בבית ילד יהודי, הרי שבוודאי עליו שוכן השכינה, ובזכותו 'אתה קיים לדור דוד'. וצריך לזה הרבה מאוד אמונה שרק על ידי ילד זה 'אתה הוא לדור דוד'.

והסתכלות כזו ממתיק למעלה ולמטה את כל הצער גידול בנים. כי כאשר השי"ת רואה שהאדם מכיר לו טובה, הוא ימשיך עליו עוד ועוד ישועות שיזכה לראות נחת בעיניים גשמיות. וגם למטה יש המתקה גדולה, כי כשיתמיד בעצה זו, להודות לה' על הבנים לפני שמתפלל על החינוך, אזי יזכה שכל ההסתכלות שלו על בניו ישתנה מאוד, ואין ספק שהדבר יורגש אצלם.

והדבר נכון גם כלפי מי שעוסק בחינוך, להסתכל על כל תלמיד ותלמיד בהסתכלות גבוהה יותר, להאמין באמונה שלמה ש'אתה הוא לדור דוד' דייקא דרך תלמיד זה.

♦ התורה הזמנית: הופיע! חוברת התורה הזמנית - רפ"ב, אותיות גדולות ומאירות עיניים, ושוליים רחבים בכל עמוד לכתובת הערות וחידושים. מודפס בשני גדלים: A4 הכולל קיצור ל"מ, ליקוטי תפילות וליקוטי הלכות, וכן בגודל כ"ס A6 ללא הליקוטי הלכות. לדרכי השגת החוברות, ניתן להשאיר הודעה בשלוחה 8 בקו 'לטייל בתורתו': 046277313, או בבתי המדרש בריכוזי חסידי ברסלב.

כמו כן, מערכת 'טעמו וראו' מתחדשת, למידע על מבחנים, לשיעורים, לפרטים נוספים: 0773362063.

♦ אומן: זמני סגירת העזרת נשים בציון רבינו הק', לקראת קיבוץ ראש השנה תשפ"ד: מיום שני כ"ה אלול בשעה 20:00 בערב, ועד ליום שלישי ד' בתשרי, בשעה 18:00 בערב.

♦ לא היה פבושם הזה: הופיע! הספר היקר והחשוב "להודיע לדורות", המלקט ומאיר את כל העניינים הנוגעים לחינוך מתוך ספרי רבינו ז"ל ותלמידיו זיע"א. בכלל זה: תורות ותפילות לחינוך, עצות מעשיות מזקני החסידים בדורות עברו, וכן הדרכה לנסיעה לאומן עם ילד לפני גיל שבע. ספר יסוד להורים ומחנכים. להשיג בכל נקודות ההפצה במרכזי חסידי ברסלב. הפצה ראשית: 0527638223.

♦ הופיע! הספר החשוב 'חכמת אברהם' שיעורים בספה"ק ליקוטי מוהר"ן (כך א' תורות א-נד) המאיר אוצרות מרזי תורת הנסתר הצפונים בדברי רבינו ז"ל, מעוטרת בהסמכת הגאון המקובל רבי יצחק מאיר מורגנשטרן שליט"א. ניתן להשיג בנקודות ההפצה במרכזי חסידי ברסלב.

י"ל ע"י מכוני עלה לתורה
בבל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערבית וסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

גם לכוזות את עצמו ביותר עד שיוכל
לפלל על-ידי-זה חס ושלו, הוא בודאי
אסור חמור, כי הוא אסור שפיכות דמים
שאסור גם בעצמו, כמו שכתוב, שופך דם
האדם וכו'. ואך את דמכם לנפשתיכם.
ודרשו רבותינו ז"ל ומוכא פפרוש רש"י,
לרבות השופך דם עצמו. פי צריכין לדון
את עצמו לכף זכות, כמבאר בהנהגה
אזמרה יאלקי פעודי (בסימן רפב), פי מי
ידע את מקומו, והעקר - שלא ינאש
את עצמו מן הצעקה לעולם:

ליקוט הלכות, ערלה ד, טז

יהלום

פי אפלו אם ישראל כמו
שהם, עדין יש בהם פמה
נקדות טובות, שזה יקר
מאד בעיני השי"ת:

ליקוטי הלכות, ראשית הגז ד, ד

זמן חדש - אף שצריך להתחדש בכל יום ויום, אך אם השי"ת לגלג שכל הסובב אותו מתחיל בהתחדשות זמן אלול - זמן חדש, אזי בודאי שהוא זמן טוב לקפוץ על העגלה ולהתחדש.

זמן חדש - ההתחדשות אינו סתם חיזוק של 'שכחה מהעבר' שבביל לסייע על העתיד, אלא הוא באמת כך שהשי"ת מחדש בטובו בכל יום מעשה בראשית, ובאמת כל יום הוא חדש לגמרי, רק שבתחילת זמן, הרבה יותר קל לחשוב מההתחדשות ולהתחבר.

זמן חדש - מן הראוי שבתחילת זמן יקבע לעצמו איזה רצון של הספק בלימוד אותו הוא רוצה להספיק בזמן הקרוב. ומחשבה זו לא יהיה רק בכלליות, אלא גם בפרטיות, לחשוב את האופן בו הוא חושב שיוכל להצליח בלימוד והספק הזה. כי המחשבה יש לה תוקף גדול, שאם יצייר לעצמו בתוקף מה ואיך הוא רוצה ללמוד, הוא יזכה לפעול זאת (כמובא ליקו"מ ס' קצג).

זמן חדש - הסיבה שאין להרבה בחורים חיות, זאת

הלכה פסוקה

מאת הרב"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצ"ב בעיר בית שמש יצ"ו

מאוורר ומזגן בשבת

טלטול המאוורר

וכדין 'מוקצה מחמת חיסרון כ"ס' (הגרש"א שם).
ח. כשאין המאוורר פועל, יש מחמירים שלא לטלטלו (במאור השבת ג עמוד תנע, מהגרש"א שם). וכן ראה בארחות שבת שם). והמיקל יש לו על מה לסמוך (שם ש"א שמו"ר). וכ"ד השבט הלוי שאודבה בכה"ג הוי כלי שמלאכתו להיתר.

שינוי מצב

במאוורר יש כפתור שדרכו אפשר לשנות את המאוורר מצב שהראש יתנובב או להיפך. בהרבה מאווררים הדבר נעשה באופן מכני, ואז אין שום איסור, כיון שאינו מנתק או מחבר מעגל זרם חשמלי, וכן אין בזה משום 'בונה וסותר' כיון שהוא עשוי לכך (שש"כ, יג מ. הלכות אב"י, מה כת. נשפ"ש ש כג, ומוטב שיעשה בשינוי כדי שלא יבואו להקל להדליק ולכתוב). אמנם כל זה אמור שאכן הכל נעשה באופן מכני, אבל ישנם מאווררים ששינוי זה נעשה באופן אלקטרוני - ובאלו אסור לשנות את מצבו (שם).

שינוי תנוחה

א. במאוורר יש בורג עם דיית המאפשר לשנות את תנוחת המאוורר מלמעלה למטה או להיפך. וכן מאוורר העומד על מוט, שאפשר להגביהו או להנמיכו, גם זה הוא דבר מכני שאין בזה שום איסור. אך יתכן בזה איסור 'בונה או סותר', כי כלי המורכב מברגים, אסור להרכיבו או לפרקו משום איסור בונה וסותר, אמנם אם דרך שימוש שפותחים את הבורג וסוגרים, אין בזה משום בונה וסותר.

ב. למעשה תלי בדרך שימוש:

- אם משיגים את תנוחתו מפעם לפעם - אזי נחשב כמי דרכו בכך, ואין בזה שום איסור (וכנ"ב בש"ע ש"ג ו במשנ"ב שם).
- אבל אם הוא קבוע בדרך כלל למצב כל שהוא, וכתע רוצים לשנותו - יש אוסרים (ראה במשנ"ב